

Han drog mig upp ur den djupa dyn

Söndagstankar, 20-05-03

och ställde mina fötter på klippan - Psalm 40, versarna 1-12

En vacker sensommardag vid Möns Klint. Bländande vit sträcker sig Klinten upp mot den blåa himlen. Vi njöt. Ibland med blicken uppåt, ibland ner mot marken. Kanske skulle det finnas ett och annat intressant bland all den spillra av krita, stenar och nerfallna träd som formar stranden vid klintens fot. Från en klyfta, en bit upp, sågs en intorkad ström av lera som bredde ut sig på stranden som ett floddelta på väg till havet. Men nu i sommarvärmen uttorkad med djupa sprickor, ett mönster av stora flagor. I någon av sprickorna ett grönt skott som funnit sin väg genom leran fram till ljuset. Det måste undersökas närmare. Men två korta steg bara och jag satt fast. Flagorna som såg torra och bärande ut var bara yta. Tio till femton cm hade jag sjunkit in och satt nu fast som i ett skruvstycke som drogs mer och mer åt för var gång jag försökte komma loss. Var det min egen tanke som fick mig att kasta mig baklänges med all kraft jag kunde uppbringa? Överkroppen landade på fast mark – fötterna kom fria. Insmord i lera och vandringskängor som stora lerklumpar. Östersjöns vatten gjorde nytta...

”Han drog mig upp ur fördärvets grop, ur slam och dy. Han ställde mina fötter på en klippa och gjorde mina steg fasta” heter det i Psalm 40:3 om **”Herren som böjde sig ner och hörde mitt rop”**.

Den bilden har följt mig sen jag kom till tro. För precis så var min upplevelse då. Han hade hört min själs rop, böjd sig ner, tagit fatt i mig och dragit mig upp. Sen tog det tid att förstå att klippan som han ställt mig på är en bild på Kristus Jesus. En klippa, orubblig fast. Som inte kan sköljas bort hur mycket stormen än försöker.

Kanske har du ”upplevt” dessa versar på samma sätt: som startpunkten, början på trons vandring?

Eller du känner igen dig i någon situation som varit fastkörd och känts hopplös, men så kommer lösningen, befrielse? Kanske efter en lång tid av bön.

Vi alla upplever ibland uppförsbackar, tider av motgång eller nöd. Livet gungar, det känns mörkt, man vet inte vart det ta vägen men så ljusnar det och man känner att man fått fast mark under fötterna igen. Lättnaden är befriande. Ibland syns det tydligt: Gud själv hjälpte. Gjorde våra steg fasta igen. Tacksam riktas blicken framåt. Livsvandringen fortsätter med nytt mod, ny glädje.

Men upplevelsen vid Möns Klint gav mig en ny, en annan infallsvinkel på orden i Psalm 40.

Ibland kommer vi liksom vid sidan om stigen. Det kanske bara blir så, utlöst av omständigheter vi inte kunde påverka. Eller vi tar steg i fel riktning, fast vi vet och känner att vi borde stanna medan tid är...

Så händer det att vi – bildligt talat – fastnar i leran, i dyn eller i ett snår utan väg ut.

Vi förlorar orienteringen.

Och det kan ta lång tid innan insikten tar vid: jag klarar mig inte ut härifrån utan hjälp.

Det kan vara mörka, dömande tankegångar, som vi ger utrymme för länge och nu vill de inte släppa sitt grepp och påverkar våra attityder och handlingar på ett negativt sätt.

Det kan vara inre sår som någon har orsakat oss och som vi – i stället för att rensa ordentlig – gömma undan med varbildning som följd. Kanske läker huden ihop på ytan, men inunder är skräpet kvar. Det förblir ömt, gör ont, bara man stöter emot. Vi reagerar negativt, drar oss undan. Kanske med misstro eller i värsta fall med hårdhet eller bitterhet.

Det kan vara en oförrätt vi utsatts för. Vi håller fast vid besvikelsen, vill inte förlåta eller vägrar att gå motparten till mötes.

Det kan vara ovanor som krokas med den helgelseprocess som Guds Ande verkar i oss. Negativa beteenden eller personlighetsdrag som poppar upp ur vårt inre, som vi inte vill släppa taget om utan som vi axelryckande ursäktar, istället för att nämna dem vid dess rätta namn och bekänna som synd.

Vi argumenterar och försvarar oss inför oss själva och andra: "Sån är jag; det är min goda rätt att; så gör ju alla andra; det kan inte vara så farligt" osv.

Fast innerst inne har vi känt annat. Men rösten har tonats ned och hörs allt mindre.

När vi hamnat där – då finns bara en väg ut: Då är det bara att kasta sig i vår Faders armar och söka sin tillflykt från all sump och dy, alla törnesnår man kan ha fastnat i, hos Honom.

Han hör våra rop, och "räddar med sin högra hand" som kung David uttryckte det.

Han förmår lyfta oss upp, när vi fastnat. Han förmår befria från vilsenhet. Från bitterhet, från själens varbildningar. Han förmår slipa bort mörka sidor i vår personlighet och låta ljusa komma fram.

Och klippan som han ställer oss på – den är ju vår Herre Jesus själv! Som står orubblig fast, som räddar, som skänker oss sin rättfärdighet och ständigt sträcker sina händer ut till oss med nåd, förlåtelse och upprättelse.

Liksom kung David, som så ofta tog fel steg, så får också vi uppleva hur Gud drar upp oss och ställer oss tillbaka på nådens plats.

Livet börjar om och i vårt tonar fram en ny sång.

"Han lade en ny sång i min mun en lovsång till vår Gud".

Läs Psalm 40:1-12 och sjung sen med: https://www.youtube.com/watch?v=oni0tO_HN30